HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

רישא. דאמר יליבו ליס המלח ר"ש היא דאמר (תמורה דף טו.) חטאת שכיפרו בעליה תמות: **וסיפא.** דאמר כל קרבנות המזבח למזבח ואע"ג דאיכפור בעליס רבנן היא דאמרי (א) אין חטאת מתה אלא לאותה שאבדה ונמצאת לאחר כפרה יב) (וכן המעות): **הכל מודים.** רב ורבי יוחנן דפליגי באחר תפוח: **שאם נהנה מקדשי קדשים שנטמאו.** אפילו קודש זריקה ומאימורי קדשים קלין יג) לאחר שהעלן על גבי המזבח אפילו קודש שנעשו אפר אבל משלה בהן האור דפטור ממעילה: **פשיטא.** דפטור דמאי קא מפסיד דכיון דנטמאו בשר קדשי קדשים לא חזו לכהנים ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלן ונעשית מצותן. ואם תאמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) הפגול לעולם מועלין בו ולא פרכינן מאי קא מפסיד היינו טעמא דמועלין בו הואיל ומרלין לפגולן דחשיב כולי האי לגריך זריקה דמיס לקודשו בפגול חשיב נמי דמועלין בו אע"ג דלא מפסיד: **מהו דימא קדשי קדשים שנטמאו.** אלמא אית להו מצלת קדושה דבעו דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי מקדש ואימורי קדשים קלים נמי שהעלה אכתי אית בהו מצוה להפוכי בצינורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהן משום מעילה: **קא משמע לן דלא.** ואי קשיא לך אמאי אמר תמיני כולי האי משום הכי הנהנה בעלים דבעו אכל אימורי קדשים קלים לא אמר אלא אמר רבא הא דאמרת כבר קרבה חטאת ילכו לים המלח הני מילי דאתידע ליה קמי כפרה אבל לאחר כפרה יפלו לנדבה מאי טעמא אין מפרישין מתחלה יד) לאיבוד: **מתני'** (ג) הקומץ טו) והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלין בהם משהוקדשו טז) קדשן בכלי יחוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה יחוייבין עליו משום נותר ומשום טמא יטופיגול אין יז) בה יח) זה הכלל כל שיש לו מתירין אין חייבין יט) עליו משום פיגול ונותר וטמא עד כ) שיקריבו מתירין כא) וכל שאין לו מתירין כיון שקידש בכלי חייבין עליו משום נותר וטמא ופיגול אין כב) בה:

רישא רבי שמעון וסיפא רבנן. פלוגתא דר"ש כג) ורבנן בהפרים חטאתו ואכל והפרים אחרת ונמצאת הראשונה וכפר כד) באכל דרבנן סברי שאינה אכולה תרעה ור"ש [סבר] מתה ופלוגתייהו בפ"ב דתמורה (דף טו.). והך דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא לה מילתא דפליגי אתר"מ אמרי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי אית ליה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כג.) אלימא דרבי אבא דאם נתכפר באכולה דשאינה אכולה תמות וא"ל דטפי ניחא ליה לאימוי רבי שמעון משום דאית ליה דרבי ועדיפא מדרבי דעד כאן לא קאמר רבי כה) דתמות אלא באכולה בשעת הפרשה פירוש אלא נמצאת עד לאחר הפרשה אבל באכולה אלא בשעת הפרשה כו) דמעתה אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף בנמצא קודם הפרשה כדמוכח פ' יש בקרבנות (תמורה דף טו.) בפלוגתא דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באכולה אלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאכול אלא בשעת הפרשה מ"מ נקט ר"ש ולא משום דלא מני אתיא כרבי אלא משום דעדיפא דרבי שמעון מדרבי נקט רבי שמעון כז) ולא נראה כיון דדמיא הך להא דרבי הוה ליה למימר בהדיא רישא רבי לכן נראה להר"ש דרישא דווקא כר' שמעון ולא כרבי דהא דאמר רבי כח) (לקמן) תמות הייני בשאינן ראויות שמיהן לחזצה כגון שנמצא קודם הקרבה ולא נראו שמיהן בשעה אחת למזבח כט) אבל הכא דאם לא קרב נמי ד